ANKARA'NIN TAŞINA BAK, GÖZLERİMİN .....?

İhsan DOĞAN

Düşüncelerini aydınlanma adına cesurca seslendirenlere, dinlenmemek üzere yola çıkanlara, ufkun ötesini görenlere, başkalarının kendilerine biçtiği rolü oynamaya çalışmayıp özgün çözümler üretenlere, hedef olacağını bildiği halde kalemini kırmayanlara merhaba!

Üzerinde yürüdüğümüz yolun doğruluğunu kanıtlamak için diğer yolların yanlışlığını dile getirmeyeceğiz bugün. Geçmişte hayat bulan düşünceler, gelecekte yankılanacak doğruluklarından hiçbir şey kaybetmeden. Çamur güneşle beslenecek, taşlaşacak cesaretin izinde. Bir avuç toprak, şehitlerin yüreklerinde vatanlaşacak.

Acılar ve üzüntüler yüreğimize ve aklımıza akacak, cesaret filizlenecek, yarın şekillenecek. Türk olmakla gurur duyan; tarihte unutulmuş ama tarih yazmış Türkleri yaşatan; soykırıma uğramış, Anadolu'dan binlerce kilometre uzaklarda on binlerce Türk'ün acısını hala yaşayan; geçmişin çarpıtılmış gerçeklerini, Türkiye'nin dostu görünen ülkelerin vatanı parçalamak, bölmek ve yönetmek adına "kontrol edilebilir kararsızlık" yaratma politikalarını araştırma ve anlatma cesaretini gösteren bir cumhuriyet tarihçisinin ve katıksız bir Kemalistin; her gezegeninde hayatın varolduğu, her yıldızının sonsuza dek parlayacağı, ayla yıldızının bakmasını, görmesini ve de anlamasını bilen için yol göstereceği düşünce evreninde yol alacağız.

Sinirleri alınmış, duyarsızlaştırılarak tepki verme becerileri köreltilmiş, ilkel dürtüleriyle hareket eden kas ve iskelet yığınlarından ibaret insansıların oluşturduğu ve bilimsellikten uzak düşüncelerin sorgulanmadan kabul ettirilmeye çalışıldığı bir toplumun özlemiyle, devleti parçalamak için değil, devleti içten ele geçirmek adına oynan oyunun son perdesi "Dr. Necip Hablemitoğlu suikastı". İktidarı, istihbarat birimlerindeki kadrolarını, milyarlarca dolarlık ekonomik destekle devletin ve silahlı kuvvetlerin her kademesinde görev alabilecek nitelikte beyin gücüne sahip mürit yetiştirebilen okullarındaki, dershanelerindeki ve de üniversitelerindeki kuklalarını kendi kişisel amaçları doğrultusunda kullanarak, Mustafa Kemal'in ve Kemal'in askerlerinin 1923 bilinci ve ruhunu yok etmek amacıyla senelerdir sistematik olarak katlettikleri Kemalist aydınlarımızın en yenisi, hocamız, ağabeyimiz, babamız, dostumuz. On üç sene içinde altıncı devrim şehidimiz.

Modern çağın en son teknik olanaklarından faydalanabilen, yasaları çıkarları doğrultusunda uygulayarak sivil toplum örgütlerine saldırabilen, görevlerini yapıyor diye kendi hazırladıkları yalan ve uydurma belgelerle suçları sadece görevlerini yerine getirmek ve toplumsal huzuru sağlamak olan devlet memurlarını karalayabilen organize suç örgütü altı aydınımızı aynı gün aynı saatte öldürmek yerine neden on üç sene sabretti? Nedeni çok basit! Toplumsal yanıtın çok ağır olacağından, böylesine büyük bir travmanın toplumun her kesiminden insanı birbirlerine daha da yaklaştıracağından, karşılarında parçalanmış ve sindirilmiş vatanseverler yerine gönül ve fikir birlikteliğine varmış Türk halkını bulacağından korktu. Dengeli ve tedbirli yürümekte fayda gören, erken atılan her adımı yirmi günlük yumurtayı kırmak olarak değerlendiren, amaca giden her yolun mubah olduğunu düşünen bu kişiler toplumsal psikolojimizi o kadar iyi değerlendirmişlerdir ki, heveslerimizin, acılarımızın, tarihimizin çok çabuk unutulduğunun farkına varmışlardır. Yöntemlerini bu yönde tasarlayarak, direncimizi kırmaya, yaşattırılan acıların gündelik yaşamın basit birer parçasıymış gibi algılamamıza çalışmışlardır. İçinde bulunduğumuz durum, üzülerek söylemem gerekir ki, onların yöntemlerinin doğruluğunu kanıtlar niteliktedir.

Zaman, yitirdiğimiz aydınlarımızın ardından akıtılan gözyaşlarının anlamsızlığını daha da belirginleştiriyor. Karanlık Ankara günlerini aydınlatmak adına yakılan mumlar çoktan söndü. Bembeyaz Ankara karları üzerine damlayan şehitlerimizin kanı bir sonraki yaz güneşiyle eridi gitti. Tek bir yürek olup Ankara caddelerini dolduran on binlerce Ankaralı, sonsuzluğa uğurladıkları Kemalistlerin ardından söyledikleri türkülerin sözlerini neredeyse unutmak üzereler. Cumhuriyetimizin başkenti Ankara, barış şarkılarının hep bir ağızdan söylendiği, yeniliklerin, bilimin, sanatın şehri, kurtuluş savaşı şehitlerimizin, Gaspıralıların, Albay Reşatların yüreği, çağdaş ve tam bağımsız Türkiye'nin simgesi olacağı yerde, Atatürk ilke ve devrimlerinin sahibi ve takipçisi aydınlarımızın mezarı oldu! Kar, kana bulandı, Ankara karanlığa gömüldü.

Artık ne gözyaşı, ne mum, ne türküler, ne de on binler... geride suskun, yorgun, ürkek ve de çaresiz milyonlar. Kendini yaşamın akışına bırakan, karar verme yetisi başını yastığa koymaktan öteye geçemeyen, bu sefer 'sıra bende' diyerek yaşamına anlam katan değerleri bir çırpıda silerek sade bir yaşamı tercih eden vatanseverler. Rüzgarın nereden estiğinin bir önemi yok sanki. Sadece ölümlerin biraraya getirebildiği vatanseverler, çözüm arayışlarından uzak kendi yaşamlarını devam ettirebilmenin arayışı içindeler.

Düşüncelerin ve eylemlerin aynılığında, sorunlar ve sonuçlar neden farklı olsun? Varsayımlarımızı yeniden değerlendirmemiz, problemi tekrar yeni baştan ele almamız gerekmektedir. Her defasında acılarımız giderek artacak ve de aynı oranda sesimiz giderek azalacaksa isyanımız önce kendimize olmalıdır.

Geçmişinden habersiz, gününü sorgulamaktan aciz, geleceğini içinde yaşadığı toplumun gereksinimleri ve gerçekleri doğrultusunda şekillendiremeyen bir nesil hedefleniyor. Atatürk ilkeleri ve inkılap tarihi derslerinin müfredattan çıkarılması konusundaki düşünceler, Türk İnkılap Tarihi Enstitüleri'ndeki Atatürk ve Cumhuriyet karşıtı kadrolaşmalar 1923 ruhunun 2023'e taşınmasının karşısındaki en büyük engellerdir. Tarihin çarpıtılması ve buna yardımcı olacak gerekli ortamın oluşturulması yapılabilecek en büyük tarihi hatadır. Bunları görüp ses çıkarmamak ise daha da büyük hatadır.

Öfkemiz önce kendimize olmalıdır. Dövüşemeyişimizin affetmeyen öfkesini dindirmek elimizde; çözümü kendimizde aramaktan başka yapacak bir şeyimiz yok. Çoğunluğun sessizliği; azınlığı da susturmaktan başka işe yaramıyor.

Bizler Türk genci olarak, inkılapların ve rejimin sahibi ve bekçisiyiz. Bunların gerekliliğine ve doğruluğuna herkesten çok inanıyoruz; rejimi ve inkılapları benimsiyoruz. Bunları zayıf düşürecek en küçük veya en büyük bir kıpırtı ve bir hareket oldu mu: *"Bu memleketin polisi vardır; jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır..."* demeyeceğiz. Hemen müdahale edeceğiz: elle, taşla, sopa ve silahla... neyimiz varsa onunla, kendi eserimizi koruyacağız. Polis gelebilir; asıl suçluları bırakıp, suçlu diye bizi yakalayabilirler. Biz, *"Polis, henüz inkılap ve Cumhuriyetin polisi değildir"* diye düşüneceğiz, fakat asla yalvarmayacağız. Mahkeme bizi mahkum edecek. Yine düşüneceğiz ve diyeceğiz ki: *"Demek adliyeyi de ıslah etmek, rejime göre düzenlemek lazım!..."* Bizi hapse atacaklar. Kanun yolundan itirazlarımızı yapmakla beraber, dönemin cumhurbaşkanına, başbakanına, meclise telgraflar yağdırıp haklı ve suçsuz olduğumuz için tahliyemize çalışılmasını istemeyeceğiz ve yine diyeceğiz ki: *"Biz inançlarımızın ve kanaatimizin icabını yaptık. Müdahalemizde ve hareketimizde haklıyız. Eğer buraya haksız olarak gelmişsek, bu haksızlığı meydana getiren sebep ve amilleri düzeltmek de bizim görevimizdir!..."*

Çiğiltepe Şehitliğinde buluşmak, Albay Reşat Bey ve diğer şehitlerimizi iliklerimize kadar hissetmek üzere. Sözlerin yerini eylemlerin aldığı aydınlık günlere...

Saygılarımla...